

FONT

FRONT

CALELLA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
ANSELM CLAVÉ, 69

(Dels articles en són responsables llurs autors.)

Periòdic d'esquerres

Any I - Núm. 14

Calella, 1 de setembre de 1934

Val 20 cèntims

La glòria de l'Església

No hi ha res al món tan fals com la suposada glòria de l'Església.

A través de la seva història, un esperit equànime rarament trobarà altra cosa que aquell capteniment d'un comerciant sense escrúpols que només tendeix a enriquir-se. L'Església ha estat sempre això: una gran empresa decidida a tot per a consolidar la seva força i estendre el seu domini.

La glòria de l'Església! Opressions, instints desbordats, fracassos, embrutiment, enviliment de les arts, embrutiment de la ciència. Ve't ací les qualitats d'aquesta glòria.

Primer temps del cristianisme. Les estàtues i els temples pagans, sùmmum de la perfecció artística, són destruïts pels fanàtics, enemics de la bellesa, enamorats de la brutícia.

En l'ordre humà, l'Església ha ajudat sempre l'opressió dels humils. Que un pontifex vagi intentar de rectificar la tradició del capteniment eclesiàstic, amb l'encíclica «Rerum novarum» no vol dir res. Sant Pau havia dit abans (Primera epístola dels corintis): «Ets esclau? No et rebel·li aquesta condició.» I Sant Pere (Primera epístola, cap. II: «Vosaltres, els serfs, sigueu submissos amb tot temor i respecte als amos. I no solament als amos bons, sinó també als de condició severa.»

L'Església mateixa, durant l'Edat Mitjana, posseï esclaus i els dedicà als treballs més durs. I no solament això, sinó que els fills d'aquells eren repartits entre els frares com a objectes propis (Lavissee: «Histoire de France»).

Més tard, totes les opressions firàniques contra el poble han estat aconsellades per l'Es-

glésia. Si el poble ha esdevingut cada dia més miserable, l'Església no ha advocat pas a favor seu; si el poble ha plorat i a sofert, l'Església ha estat sempre al costat dels que l'han fet plorar i sofrir; si el poble no ha obtingut aquella superació intel·lectual que l'hauria fet més lliure, ha estat perquè l'Església ha dirigit els Estats, i per torna ha posseït la major part d'establiments d'ensenyament. L'encíclica «Rerum novarum», al costat de tot això, és un paper mullat.

La glòria de l'Església. Radica aquesta glòria en les gestes bèl·liques organitzades sota el nom de Déu? En les croades, per exemple? Les croades, a través de la major part d'historiadors imparcials i especialment de Lavissee, Chalandon i Robert de Clari, no foren altra cosa que incursions de bandits. La primera costà set-cents mil morts als cristians. La segona, amb menys morts, fracassà com la primera. Presa, finalment Jerusalem, els cristians celebraren la victòria amb l'assassinat en massa d'homes, dones i infants.

La glòria de l'Església! Durant el segle XIII, l'Església negocià escandalosament amb els sagraments, les butlles, les indulgències i els favors. Amb diners s'aconseguia tot el que l'Església podia donar, àdhuc els bisbats. Un assassí, un malvat en el sentit que fos, podia ésser bisbe si tenia prou diners per a comprar el títol. Segons Cance en «Le Code de Droit Canonique», un sacerdot lladre, fornicador, criminal, suspès de missa, degradat i apòstata, podia, després de pronunciar certes paraules, tornar a dir missa. Els brigants de tota mena quedaren absolts amb la sola inscripció a les croades, baldament després procuressin de no anar-hi. Sant